

הילכך, ממשיכה המשנה: **שחטה**, את התודה, **עד שלא קרמו פניה בתנור**, ואפילו קרמו כולן חוץ לחם **אחת מהן**, לא קדש הלחם, בקדושת הגוף, אף אותם הלחמים שקרמו פניהם.

אבל אם **שחטה**, במחשבת חוץ לזמנה או⁽⁷⁵⁾ חוץ למקומה, קדש הלחם, והוא לחם קודש פסול.

ומוכיח רב פפא: **אלמא**, מוכח מכך, שכשם שקדש הלחם בקדושת הגוף, למרות שהוא פיגול ונפסל הקרבן, כמו כן זריקת **פיגול**, מיייתי לה, יש לה כח, להביא לידי מעילה. דהיינו, שאם נאמר שזריקת פיגול אינה נחשבת לזריקה המביאה לידי קדושה, וכשפיכת מים בעלמא, אם כן, למה מביאה את הלחם ליקדש קדושת הגוף⁽⁷⁶⁾. וקשה על

ובהנאה. אבל עדיין לא קדשו קדושת הגוף. ואם נטמאו ייפדו ויוצאין לחולין. ואילו שחיטת הזבח מקדשתן בקדושת הגוף [קדושת קרבן] ונפסלים בכל דיני פסולי המוקדשין, כגון טומאה, נותר וכדומה. כי שחיטת הזבח מקדשת את לחמי התודה בקדושת הגוף.

ושנינו: **השוחט את התודה, לפני** בעזרה⁽⁷²⁾, ולחמה נמצאים חוץ לחומה, של העזרה, לא קדש את הלחם, בקדושת הגוף, הואיל ובשעת שחיטה לא היה הלחם בתוך העזרה, ונאמר בתורה [שם] "על זבח התודה חלות", ודרשינן "על" בסמוך⁽⁷³⁾.

עוד דרשו ממה שאמרה התורה "על חלות לחם חמץ יקריב", מלמד שאין הלחם קדוש אלא אם כששחט את הזבח היה "לחם", והוא כשקרמו פניו בתנור⁽⁷⁴⁾.

72. רש"י פסחים שם.

73. פירוש המיוחס לרש"י, והיא דעת ריש לקיש שם במסכת מנחות, וכן מפרש רש"י במסכת פסחים ועיין בתקנת עזרא.

74. גמרא ורש"י מנחות שם.

75. גירסת השיטה מקובצת.

76. כן פירשו התוס'. במשולב עם ביאור הקרן אורה.

אבל בפירוש רבינו גרשום והמיוחס לרש"י מפרשים, שרב פפא פירש את המשנה "קדש הלחם", והזריקה מביאה את הלחם לידי מעילה, ככל קדשים קלים שמועלין בהם משעת זריקה, ואם נפרש כן, מבוארת קושיית רב פפא

בפשטות: איך אמר רב גידל שזריקת פיגול אינה מביאה קדשים קלים לידי מעילה, הלא שנינו בלחמי תודה שזריקת פיגול מקדשת את הלחם ומביאתו לידי מעילה.

והתוס' מקשים על פירוש זה, מפני שהם סוברים שאין מעילה כלל בלחמי תודה, דאינם "מקדשי ה'", ואף בקרבן תודה עצמו המעילה שישנה בו, היא רק באימורין, מפני שהם נקטרים על המזבח.

וכן בארבעה לחמים הניתנין לכהן, אין מעילה, ובכל הש"ס לא מצינו שיש בהם מעילה. ועוד, שאינם יותר קדושים מחזה ושוק הניתנין לכהנים שאין בהם מעילה, ואינם אלא מקדשי כהנים ולא "קדשי ה'".

וטענתם זו, באה לאפוקי מדברי רבינו האי [רבינו מאיר?] הסובר שהיות וניתנים לכהנים ואינם נאכלים לבעלים, לכן יש בהם דין מעילה.